

ע"א 1928/93

בפני:
כבוד הנשיא א' ברק
כבוד השופט א' גולדברג
כבוד השופט מ' חשין

המעוררת: רשות ניירות ערך

נגד

המשיבה: גבור סברינה מפעלי טקסטיל בע"מ

**ערעור על פסק דין בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 24.3.93
בתיק ע"ש 872/92 ו-1011/92 שניתן על ידי כבוד השופט לויט**

בשם המערערת: עו"ד יעל ורבה-זלינגר

בשם המשיבה: עו"ד ש. הורוביץ ושות'

פסק דין

השופט א' גולדברג:

1. המערערת היא חברה ציבורית (להלן: החברה) שמניותיה רשומות למסחר בבורסה לניירות ערך בתל אביב. מר גרשון רוזוב (להלן: רוזוב), שנפטר טרם הגיע דיון זה לסיומו, כיהן כנשיא החברה, כיושב ראש הדירקטוריון שלה (המונה עשרה חברים), וכחבר ההנהלה המצומצמת. בגוף מצומצם זה כיהנו בנוסף לרוזוב, גם בנו, מר חיים רוזוב, ששימש כמנכ"ל החברה, וכן דירקטור מטעם הציבור.

תמורת עבודתו של רוזוב כיו"ר מועצת המנהלים של החברה, שילמה החברה לחברת נכסי גרשון רוזוב בע"מ (שהיא חברה פרטית בשליטתו) דמי ניהול, שהתעדכנו מדי ששה חודשים. החברה גם העמידה לרשות נכסי גרשון רוזוב בע"מ רכב פרטי לשימושו של רוזוב, ונשאה בהוצאות החזקתו.

2. בשנת 1990 הוגש כתב אישום נגד רוזוב ושבעה נאשמים אחרים, בו הם הואשמו בעבירה של שימוש במידע פנים בניגוד להוראות חוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968 (להלן: חוק ניירות ערך). ביום 31.5.92 הגיש סניגורו של רוזוב לבית משפט השלום שדן בהליך הפלילי, חוות דעת רפואית בדבר מצב בריאותו של רוזוב, ובהסתמך עליה ביקש להפסיק את ההליך הפלילי כנגד מרשו.

בחוות הדעת הרפואית, שנערכה ביום 19.5.92 (להלן: חוות הדעת הרפואית הראשונה) נאמר:

"בדיקה וחוות דעת ביוזמת הבנים ואשת החולה...
מזה שנתיים וחצי, שמו לב במשפחה לארועי בלבול והפרעות בזכרון. החל מתקשה במספרים, ובזיהוי אנשים...
בחודשיים האחרונים חלה הרעה בתמונה הבלבולית, נתווספה אגרסיביות מילולית לאשתו, ומר רוזוב בצע מספר פעולות לא אדקוואטיות בשיפוט בחיי היום-יום. הופיעו גם מחשבות שווא במדה מתונה...
הפתולוגיה נמצאה בבדיקה המנטלית...פגם משמעותי ברמה של דמנטיה בינונית. הפגיעה מתבטאת בפרסברציה מילולית, אנומיה, וקושי בבצוע הוראות מילוליות, זכרון

פגום... עם ירידה עקרית בזכרון מילולי ועם אובדן משמעות המילה. גם זכרון מספרי פגוע..."

ובסיכום חוות הדעת נאמר:

"מדובר במצב בלבולי מחריף בחודשיים האחרונים על רקע מחלה נפשית קודמת, והדרדרות איטית. אין עדות להחרפה של מחלה גופנית, או להווצרות בעיה או מגבלה גופנית חדשה. נראה שהמדובר במחלה דמנטית מתקדמת, והסביר הוא דמנטיה סנילית מטפוס אלצהיימר... החולה אינו יכול להיות אחראי לצרכיו ולמעשיו בשלב זה, וזקוק להשגחה ולעזרה... אבחנה סופית תנתן קרוב לודאי בהמשך למכתב זה לאחר בדיקה בסוף חודש יוני".

על בסיס האמור החליט בית המשפט ביום 3.6.92, על פי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן: חוק טיפול בחולי נפש), על הפנייתו של רוזוב לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי.

3. ביום 10.6.92 פנתה הרשות לניירות ערך (להלן: הרשות) אל החברה, במכתב בו נדרשה להסביר כיצד מתיישבת כהונתו של רוזוב כחבר הדירקטוריון של החברה וכנשיאה, עם מצבו הנפשי המתואר, ועם תקנות ההתאגדות של החברה בהן נקבע בתקנה 110(ד) כי חבר דירקטוריון שנמצא חולה נפש יפנה את משרתו. כן התבקשה החברה להביא לידיעת הציבור, בדו"ח מידי, כמשמעותו בסעיף 36 לחוק ניירות ערך, את פרטי העניין ונסיבותיו.

בתגובה לפניית הרשות ציין בא כוח החברה במכתבו מיום 10.6.92, כי אבחנת מצבו של רוזוב בחוות הדעת הרפואית אינה סופית, וכי בית המשפט השלום החליט "על הפניית הנושא לבדיקתו של הפסיכיאטר המחוזי. בדיקה זו טרם נערכה". כן נאמר במכתבו של בא כוח החברה כי "מכל מקום, מר גרשון רוזוב יוצא לחופשת מחלה, והודעה על כך תינתן על ידי החברה בדו"ח מידי". למחרת היום (11.6.92) אכן פירסמה החברה הודעה על יציאתו של רוזוב לחופשת מחלה.

4. ביום 15.6.92 התבקשה החברה על ידי הרשות לפרסם דו"ח מידי נוסף (להלן: ההחלטה הראשונה) שיכלול את הפרטים הבאים:

1. מר גרשון רוזוב יצא לחופשת מחלה לאור החמרה שחלה במצבו עקב מחלה ממנה הוא סובל מזה זמן.
2. סניגורו של מר רוזוב אף ביקש, לאור מצבו, להעמיד ההליכים נגדו במשפט בו הואשם בעבירה על חוק ניירות ערך, וזאת בהתבסס על חוות דעת רפואית אותה הגיש לבית המשפט.
3. בית המשפט ציווה על עריכת בדיקה במתכונת הקבועה בחוק".

משכשלו המגעים שהתקיימו בין הרשות לחברה, שביקשה שלא לפרסם את הדו"ח האמור, שלחה הרשות ביום 6.7.92 דרישה לחברה על פי סעיף 36(ה) לחוק ניירות ערך, לפרסם דו"ח מידי כאמור בהחלטה הראשונה. כן נדרשה החברה לציין בדו"ח "שהוא מפורסם על פי דרישת הרשות בהמשך לדו"ח המידי של החברה שבנדון מיום 11 ביוני 1992".

בתגובה לדרישה האמורה הגישה החברה ביום 13.7.92 לבית משפט קמא ערעור על החלטת הרשות לפי סעיף 14א' לחוק ניירות ערך (ע"ש 872/92). במסגרת הליך זה ביקשה החברה, וקיבלה, סעדים זמניים במעמד צד אחד: צו המתלה את החלטת הרשות עד לדין בערעור; צו איסור פירסום של ההליכים בערעור; וצו המורה על קיום הדיון בדלתיים סגורות.

5. ביום 19.7.92, דהיינו, לאחר שכתב הערעור, הבקשות שהוגשו במסגרתו, וההחלטות שניתנו בהן, הומצאו לרשות, שלחה זו לחברה הודעה לפיה:

"שבנו ובחנו את הדרישה לפרסום דו"ח מידי...ומצאנו שמרוב רצון להתחשב בהיבט האנושי של המקרה...נוסחה הדרישה כך, שאופי המחלה, והפגיעה הנובעת ממנה ביכולת התפקוד של יו"ר הדירקטוריון ערב יציאתו לחופשת מחלה, שהוא המידע החיוני לציבור המשקיעים, לא בא בסופו של דבר לידי ביטוי בה".

לפיכך נדרשה החברה לפרסם במקום הדו"ח המידי נשוא ההחלטה הראשונה, דו"ח מידי אשר יכלול את הפרטים הבאים (להלן: ההחלטה השניה):

"א. במשפט פלילי בו מואשם מר גרשון רוזוב בשימוש במידע פנים, עבירה לפי חוק ניירות ערך, ביקש סניגורו של מר רוזוב, בישיבת בית המשפט שנתקיימה ביום 3 ביוני 1992, להעמיד את ההליכים נגדו עקב מצבו הבריאותי.
ב. בקשה זו הסתמכה על חוות דעת רפואית מיום 19 במאי 1992 שהוגשה מטעם מר רוזוב, שלפיה הוא חולה, כנראה, במחלה דמנטית סנילית מסוג אלצהיימר, ואינו יכול להיות אחראי לצרכיו ולמעשיו בשלב זה.
ג. בעקבות בקשת סניגורו של מר רוזוב הורה בית המשפט באותו מועד, על בדיקתו של מר רוזוב בידי הפסיכיאטר המחוזי.
ד. בעקבות פניית הרשות לבקשת הסברים הודיעה החברה, בדו"ח מידי מיום 11 ביוני 1992, על יציאתו לחופשה של מר רוזוב.
בדו"ח יצוין שהוא מפורסם לפי דרישת הרשות בהמשך לדו"ח המידי האמור של החברה מיום 11 ביוני 1992".

על החלטה זו של הרשות הגישה החברה ביום 30.7.92, ערעור לבית המשפט בע"ש 1011/92. גם בערעור זה ניתנו סעדים זמניים דוגמת אלה שניתנו ב- ע"ש 872/92. שני הערעורים נדונו בבית משפט קמא במאוחד.

6. יצוין, כי ביום 23.8.92 פרש רוזוב מתפקידו בחברה וזו דיווחה על כך בדו"ח מידי. עוד יש להוסיף כי בחוות הדעת הרפואית שנתן הפסיכיאטר המחוזי ביום 10.9.92 במסגרת ההליך הפלילי, נאמר:

"בדקתי את הנ"ל...בנוסף לבדיקה שוחחתי עם רעיתו ועם בנו אשר לוו אותם... בשנים האחרונות חלה ירידה הדרגתית במצבו הנפשי הוא החל להיות מבולבל לעיתים ובמיוחד בלטה הפרעות בזכרון. לפני כחצי שנה חלה ירידה דרסטית במצבו הפך להיות מבולבל יותר ויותר, הוא חסר סבלנות, מתפרץ בקלות, לעיתים מופיעות מחשבות פרנואידיות, בולטות במיוחד הפרעות בזכרון... בבדיקה...בולטת נסיגה אינטלקטואלית, והפרעה קשה בזכרון גם לטווח הקצר וגם לטווח הארוך. הנבדק אינו מתמצא לא במקום ולא בזמן ולמעשה גם לא בסיטואציה. הפרטים שהוא מוסר מבולבלים ולא מדוייקים.
בסכום: לפנינו אדם הסובל מתהליך דמנטי מתקדם. אמנם מדובר בתהליך פרוגרסיבי כלומר אין ספק שהוא התחיל לפני תקופה ארוכה, אך אין כל אפשרות לקבוע אם ידע להבחין בין טוב לרע במעשיו כאשר ביצע את העבירות עליהן הוא נאשם. לעומת זאת אין ספק שבמצבו הנוכחי הנבדק אינו מסוגל לעמוד בדיון ולשאת בעונש".

7. בבוחנו את החלטות הרשות, קבע בית המשפט קמא כי יש לראות את ההחלטה הראשונה "כהחלטה שהופעל בה שיקול דעת מוטעה, לדעת 'הרשות', ומשום כך הוציאה את ההחלטה השניה". לפיכך, ובהסתמכו על ההלכה שיצאה מלפני בית משפט זה בע"א 433/80 (נכסי י.ב.מ. ישראל בע"מ נ. מנהל מס רכוש, פ"ד לז(1) 337) בדבר יכולתה של רשות ציבורית לתקן פגמים שנפלו בהחלטתה, קבע בית המשפט קמא כי "לא היה מקום לשינוי ההחלטה הראשונה". טעם נוסף למסקנתנו זו מצא השופט המלומד בנכ"ל:

"...אין להתיר לרשות ציבורית להכביד את עולה על האזרח, בהחלטה חדשה חמורה וקשה יותר לאזרח, בענין שתלוי ועומד בערעור בפני בית משפט, לאחר שזה ערער על החלטה קודמת של הרשות, באותו ענין, כשאין נסיבות מיוחדות וחריגות שיצדיקו זאת. אם בתי המשפט יתירו לרשות לנהוג כך, יפתחו פתח ללחצים פסולים מצד גופים ציבוריים על האזרח שתכליתם למנוע הגשת ערעורים על החלטות של גופים אלה. במקרה הנידון לא היו כל נסיבות מיוחדות וחריגות שהצדיקו את ההחלטה השניה.

...

המערערת (היא החברה - א.ג.) פעלה על סמך ההחלטה הראשונה. אמנם לא בדרך של ציות להחלטה אלא בדרך של הגשת ערעור עליה".

על בסיס הטעמים האמורים קבע בית המשפט קמא כי לא היה מקום להחלטה השניה, ולפיכך ביטלה, מבלי שנצרך לדון בה לגופה.

8. בבוחנו את ההחלטה הראשונה הבחין השופט המלומד בין שתי דרישות של הרשות שבאו בה לידי ביטוי. לענין הדרישה כי יפורסם דבר בקשת סניגורו של רוזוב להעמיד את ההליכים כנגד מרשו, בהתבסס על חוות הדעת הרפואית (סעיף 2 להחלטה הראשונה), אמר השופט המלומד כי:

"הרשות לא ביקשה מהמערערת (היא החברה - א.ג.) להוסיף פרטים כמו: מועד היציאה לחופשה ומאיזה תאריך נבצר מהיו"ר לשעבר לתפקד באופן אקטיבי במערערת. לא זה מה שהטריד את הרשות. אותה הטריד שהיו"ר לשעבר ביקש מבית המשפט בהליך פלילי להעמיד את ההליכים נגדו. ענין זה אינו מידע חיוני או מידע מהותי, שדרוש למשקיע סביר לשם קבלת החלטה בעסקיו בניירות הערך של המערערת. חשש גדול בליבי שלא שיקולים ענייניים היו לעיני הרשות בדרישתה זו. הפסקת הליך פלילי לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), כשלעצמו, אינו מעיד דבר על אופן הניהול של החברה המערערת או על שווי מניותיה. ואם הרשות חפצה באינאונדו שיכול להשתמע מדיווח בהקשר לבקשה שהוגשה בהליך הפלילי, זה מעשה פסול. עלי לציין, שאין כל הוכחה שמצבו הבריאותי של היו"ר לשעבר (הוא רוזוב - א.ג.) השפיע בצורה כלשהיא על ניירות הערך של החברה. בנסיבות אלה ההחלטה הראשונה לקתה בחוסר סבירות ובחוסר הגינות מצד הרשות. אני פוסל ומבטל את הדרישה שבהחלטה הראשונה (וכך גם הייתי מחליט לגבי ההחלטה השניה אילו הייתי דן בה לגופה) ככל שהדברים נוגעים לנסיבות של הפסקת ההליך הפלילי".

לגבי הדרישה כי יובהרו נסיבות יציאתו של רוזוב לחופשת מחלה (סעיף 1 להחלטה הראשונה) אמר השופט המלומד כי:

"אני משער שאילו זו היתה כל הדרישה, המערערת הייתה מסכימה לדווח זאת, והערעור לא היה מוגש. אך בשלב זה, עלי לומר שאין בתוספת שכזו כל נתון מהותי שדרוש למשקיע סביר. משקיע סביר לא יוכל ללמוד מתוספת שכזו דבר שיתרום לו, באופן מהותי, לתהליך קבלת החלטות בקשר להשקעה בניירות ערך של המערערת.

...

הרשות, בהיותה גוף ציבורי, חייבת להפעיל את סמכותה בסבירות ובהגינות. לצערי, איני יכול לומר שבמקרה זה כך נהגה הרשות. היה עליה לשקול את זכות היו"ר לשעבר לפרטיות בענייני בריאותו לא רק לפי חוק הגנת הפרטיות אלא גם בהקשר לסעיף 15 לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א-1991 (שלפיו נתבקשה חוו"ד פסיכיאטרית בהליך הפלילי) ותוך התחשבות בסודיות שנקבעה בסעיף 42 לאותו חוק. אף אם חובת הסודיות הזו לא חלה על הרשות (מפני שהמידע לא הגיע לרשות או למערערת בקשר לביצוע חוק

לטיפול בחולי נפש), עדיין הייתה הרשות חייבת להתחשב בזכות היו"ר לשעבר לסודיות בתחום זה.

הרשות דרשה מהמערערת לגלות פרטים על מחלתו של היו"ר לשעבר, שפרש מפעילות בחברה לפני כתשעה חודשים. אני תמה כיצד, לדעת הרשות, אמור היה מידע כזה להשפיע על שיקוליו של משקיע סביר בהווה או בעתיד בקבלת החלטות לקנות או למכור ניירות ערך של החברה. האירועים האישיים שקרו ליו"ר לשעבר עד לפני תשעה חודשים הם כמעט כ'שלג דאשתקד' מבחינת המשקיע העכשווי במסכת שיקוליו אם לקנות או למכור ניירות ערך של המערערת".

לפיכך הגיע בית המשפט קמא למסקנה כי גם ההחלטה הראשונה בטלה, ויש לקבל את שני הערעורים שבפניו.

9. בהחלטתה הראשונה, בה דרשה פירסומו של דו"ח מידי, סמכה הרשות על הוראת סעיף 36(ה) לחוק ניירות ערך, הקובע כי:

"תאגיד כאמור בסעיף קטן (א) חייב להגיש לרשות, לפי דרישה מיוחדת שלה או של יושב ראש הרשות או משנהו, דו"ח מידי על אירוע או ענין, אם לדעתם מידע אודותיו חשוב למשקיע הסביר השוקל קניה או מכירה של ניירות ערך של התאגיד או של חברה-אם או חברת בת שלו"

על החברה, שמניותיה רשומות למסחר בבורסה בתל אביב, להגיש את הדו"חות שלה, ובכלל זה דו"ח מידי, אף לבורסה. זאת לאור האמור בסעיף 36(א) לחוק ניירות ערך, לפיו:

"תאגיד שניירות ערך שלו הוצעו לציבור על פי תשקיף חייב להגיש לרשות ולרשם דו"חות או הודעות לפי פרק זה כל עוד ניירות הערך שלו נמצאים בידי הציבור; תאגיד שניירות ערך שלו נסחרים בבורסה או רשומים בה למסחר חייב להגיש דו"חות או הודעות לפי פרק זה לרשות, לרשם ולבורסה".

עניינם של סעיפים אלה, כשאר סעיפי פרק ו' לחוק ניירות ערך, בחובת הגילוי ב"שוק המשני", הוא השלב בו ניירות הערך נסחרים בבורסה. זאת להבדיל מ"השוק הראשוני", הוא שלב הנפקתם של ניירות הערך (ראה סעיפים 16(א), 19(ב), 20(א) לחוק ניירות ערך). בכל אחד מן "השווקים" האמורים לובשת חובת הגילוי אופי שונה. בעוד שבראשון הגילוי הוא חד פעמי כביטוי בתשקיף, הרי שבשני נושא הגילוי אופי מתמשך (ראה תקנות ניירות ערך (עריכת דו"חות כספיים), תשכ"ט-1969; תקנות ניירות ערך (דו"חות תקופתיים ומידיים), תש"ל-1970; תקנות ניירות ערך (הודעות מנהלים) תש"ל-1970). מכאן שלדו"ח המידי תפקיד חשוב בגילוי המתמשך, שכן "הדו"חות התקופתיים והדו"חות הרבעוניים יוצרים פערי תקופות, ואלה נסגרים על ידי דו"חות מידיים שנועדו ליתן למשקיע מידע עדכני על אירועים בעלי חשיבות המתרחשים בין תאריכי פרסום הדו"חות" (א' אברמזון "תחזיות ומידע רך" בחברה הציבורית", משפטים כב (תשנ"ג) 55, 72).

לחובת הגילוי ב"שוק המשני" שלוש תכליות: האחת, לספק מידע זמין, מדויק, ומהיר למשקיעים על נסיבות משתנות העשויות להשפיע על האופן בו יכלכלו מעשיהם. השניה, להרתיע בעלי כוח בחברה מפני התנהגות חריגה העלולה לפגוע בחברה, ומפני שימוש במידע פנים לתועלתם, תוך אפשרות פיקוח על פעולותיהם. והתכלית השלישית, לבסס שוק יעיל לניירות ערך, בו מגיבים מחירי ניירות הערך הנסחרים באופן מידי, לכל מידע בעל חשיבות, ובכך לסייע לגיוס הון ולפיתוח המשק (א' פלמן, ה' בר-מור, דיני חברות בישראל להלכה ולמעשה (מהדורה רביעית, 1994), 460-461; ע"א 5320/90 א.צ. ברנוביץ נכסים והשכרה בע"מ נ' רשות ניירות ערך פ"ד (2) 818, 831).

חובת הגילוי במסגרת הדווח השוטף אינה חובה מוחלטת שכן (כדברי אברמזון, במאמרו הנ"ל, בעמ' 73-74):

"מול האינטרס של המשקיעים לדעת קיים האינטרס של התאגיד להעמיד את היקף המידע שהוא מגלה לציבור המשקיעים, הסוחרים בניירות-הערך שלו, על בסיס סביר. בסיס זה נקבע בהתאם לשיקולי המדיניות המשפטית, שיקולים אלה מאזנים את עלות הגילוי מול תועלתו והם מאפשרים לתאגיד, גם זה הנסחר בבורסה, לשמור על אינטימיות מסחרית מינימלית ... החלת חובה משפטית לגלות כל מידע מהותי או חשוב תוך כדי הצטברותו היתה מטילה חובה שעלולה לתאגיד - ובסופו של דבר למשקיעים ולחברה כולה - גדולה".

10. בענייננו, יש לצקת את האיזון הראוי אל תוך לשון סעיף 36(ה) לחוק ניירות ערך, הנוקט באמת מידה נורמטיבית הבוחנת את חשיבותו של המידע בעיניו של ה"משקיע הסביר השוקל קניה או מכירה של ניירות ערך". אמת מידה זו היא שתוחמת את היקף המידע שבסמכות הרשות או בעלי התפקידים המנויים בסעיף 36(ה) לדרוש גילוי במסגרת דו"ח מיידי.

על מיהותו של "המשקיע הסביר" אמר הנשיא שמגר בע"א 5320/90 הנ"ל (בעמ' 836-837) כי:

"אין המדובר במשקיע מתוחכם במיוחד, כפי שאין הכוונה למשקיע חסר הבנה. יש גם לזכור כי חלק ניכר מההשקעה בבורסה לניירות ערך אינה נעשית על-ידי החזקה ישירה של המשקיע אלא דרך משקיעים מוסדיים שונים (קרנות נאמנות, קופות גמל, חברות ביטוח וכיוצא באלה). גם בעובדה זו יש כדי להשפיע על עיצובה של אמת המידה של המשקיע הסביר, ובהתאם לכך על תחימתה של חובת הגילוי."

באמתחתו של "המשקיע הסביר", המצוי בין מקצוענות לבורות, יש לתת כלים שיאפשרו לו לעבד את המידע ואת הידע ולישם את המסקנות באופן המיטבי. כדי שביא יכולת זו לידי ביטוי יש להעמיד לרשותו "כל מידע, שהינו מהותי למשקיע הסביר, ואשר אין מגבלה חוקית או מגבלה שבסבירות המצדיקות מניעת גילוי. אמת המידה של ה"מהותיות" (materiality) יהנה זו השלטת במשפט האמריקאי, שם נקבע, כי למרות שאופיין של העובדות המהותיות (material facts) משתנה לאור נסיבותיו של כל מקרה נתון - ניתן להכליל ולומר, כי חובת הגילוי משתרעת על עובדה אשר לו המשקיע הסביר בניירות ערך היה יודע אודותיה, היה בכך כדי לשנות באופן משמעותי את מכלול האינפורמציה שעל בסיסה יקבל החלטות הנוגעות להשקעה בניירות ערך בחברה הנוגעת לעניין..." (ע"א 5320/90 לעיל בעמ' 837).

כאמור, לא יידרש גילויים של פרטים חסרי חשיבות, שאין בהם כדי להביא לשינוי של בסיס המידע שעל יסודו פועל המשקיע. עם זאת התשובה לשאלה, אם פרט מסוים הינו מהותי או חסר חשיבות, לעניין הפירסום, הינה פועל יוצא מהסתכלות על המידע שגילוי מתבקש, כנתון במכלול הנתונים. יכול שפרט מסוים, ששאלת גילוי עומדת לדיון, ייראה עמום או בלתי מהותי, ובעומדו לבדו יקשה על "המשקיע הסביר" לזקק מתוכו מסקנה אופרטיבית כלשהי. אך בהצטרף פרט זה למסגרת הפרטים כולם, עשוי הוא לשפוך אור על סביבותיו וליצוק תוכן ומשמעות לכלל האינפורמציה המובאת בפני המשקיע, ובכך להטות את הכף לטובת גילוי. כך יעניק אותו פרט למכלול האינפורמציה חיות שנעדרה ממנו קודם לכן.

11. ומן הכלל אל הפרט.

השאלה המרכזית הניצבת בפנינו היא, האם המידע בדבר טיב מחלתו של רוזוב ותקופת חוליו הינו מידע מהותי ל"משקיע הסביר". עמדתו של שופט בית משפט קמא המלומד היתה, כזכור, כי "אין כל הוכחה שמצבו של היו"ר לשעבר השפיע בצורה כלשהי על ניירות הערך של החברה". עוד הוסיף כי "האירועים האישיים שקרו ליו"ר לשעבר עד לפני תשעה חודשים הם כמעט כ'שלא דאשתקד' מבחינת המשקיע העכשווי מבחינת שיקוליו אם לקנות או למכור ניירות ערך של המערערת".

אין בידי לקבל מסקנה זו.

שוויים של ניירות הערך נגזר מטיב המידע המצוי בשוק, ואחד השיקולים העומדים ביסוד חובת הגילוי הינו קיומו של שוק משוכלל בו מחירי ניירות הערך משקפים כל מידע בעל חשיבות לקוחות. לכן מידע מצוי, וזוהוה כי לאלה

כיוון השופט המלומד את דבריו, בהם פעילות ההנהלה מביאה במישרין לחסרון כיס לחברה, הבא לידי ביטוי בדו"חות הכספיים שלה, ובשווי ניירות הערך הנסחרים. עם זאת הדו"חות הכספיים של חברה אינם חזות הכל, ולא מעטים המקרים בהם ההשפעה של מצב דברים מסויים באה לידי ביטוי גם כשלחברה נשקף סיכון פוטנציאלי (היכול להתבטא בסיכון לחסרון כיס או בסיכון למניעת רווח). יש ומחירי ניירות הערך ישקפו סיכון זה הגם שלא בא לכלל מימוש. זאת ועוד, בבחינת מהותיות המידע ל"משקיע הסביר", יש לשים את הדגש על המידע שצריך להיות בידיו, ולא על השימוש שיעשה בו לצורך החלטתו. חוק ניירות ערך השאיר "...בידי האזרח את הבדיקה והשיקול בדבר טיב ניירות הערך המוצעים לו. המחוקק לא נטל מהאזרח את זכותו היסודית להיות טיפש, אלא מנסה למנוע מאחרים להפכו לטיפש" (י' גרוס, דיני ניירות ערך ובורסה, המכון למחקר עסקים - אוניברסיטת תל אביב, 38). לשיטתנו, כפי שנבהיר מיד, צריך היה המידע בדבר טיב מחלתו של רוזוב להימסר לציבור המשקיעים. משלא נעשה הדבר, נשללה מציבור זה היכולת לנתח את המידע ולפעול על פיו. ממילא לא היתה השפעה של המידע (החסר) בדבר מצבו של רוזוב על ניירות הערך של החברה.

.12

מחוות הדעת הרפואית הראשונה עולה כי "נראה שהמדובר במחלה דמנטית מתקדמת, והסביר הוא דמנטיה סנילית מסוג אלצהיימר", כשסיכומם של דברים הוא שרוזוב "אינו יכול להיות אחראי לצרכיו ולמעשיו". אשר למועד תחילת ההידרדרות במצבו של רוזוב, התברר מחוות דעת זו, שניתנה ביום 19.5.92, כי "מזה שנתיים וחצי שמו לב במשפחה לארועי בלבול והפרעות בזכרון" כשההחרפה במצב היתה "בחודשיים האחרונים". בחוות הדעת של הפסיכיאטר המחוזי מיום 10.9.92 צויין כי "בשנים האחרונות חלה ירידה הדרגתית במצבו הנפשי...לפני כחצי שנה חלה ירידה דרסטית", וכי "מדובר בתהליך פרוגרסיבי כלומר אין ספק שהוא התחיל לפני תקופה ארוכה". גם מעדות בנו של רוזוב, המכהן כמנכ"ל החברה עולה כי מצבו של רוזוב "הידרדר מאוד בחודש מרץ השנה (שנת 1992 - א.ג.)".

סבורני, כי בעיני המשקיע הסביר מידע מהותי הוא כי רוזוב חלה במחלה דמנטית מתקדמת, ככל הנראה מסוג אלצהיימר, וכי מחלתו התפתחה במשך תקופה ממושכת. עובדות אלו אינן חסרות חשיבות לצורך הערכת יכולתו וכשירותו של רוזוב, עת כיהן בתפקידיו בחברה. על המשקיע הסביר "השוקל קניה או מכירה של ניירות ערך של התאגיד" (כלשון סעיף 36(ה) לחוק ניירות ערך) לשקול במסגרת שיקוליו את הסיכון הפוטנציאלי לחברה ממצבו של רוזוב, והשפעתו האפשרית לרעה על עסקאות שעשתה החברה ועל החלטות שקיבלה, בשים לב לתפקיד המרכזי שמילא בה. זאת ועוד, תקנה 110 לתקנות ההתאגדות של החברה קובעת כי חבר דירקטוריון שנמצא חולה בנפשו יפנה את משרתו. מכאן, כי מחלת נפש נתפשת גם על ידי החברה כפגם בכשרותו של המכהן בדירקטוריון בחברה, וכל שכן בכשרות המכהן כיו"ר הדירקטוריון. תקנה זו אומצה מתוך התקנון המצוי (סעיף 80(4) לתקנון לניהול חברה מוגבלת במניות, תוספת שניה לפקודת החברות (נוסח חדש), התשמ"ג-1983), שעיגונה בו מדגיש את החשיבות היתרה המיוחסת למצב בריאותו הנפשית של חבר דירקטוריון.

המידע בדבר מחלתו של רוזוב הוא מהותי אף מן הטעם שעל אף מצבו המשיכה החברה להגיש דו"חות בחתימתו. על הדו"ח הכספי של החברה ליום 31.12.91 שהוגש לרשות ב- 11.3.92, מופיעה חתימתו של רוזוב כיושב ראש הדירקטוריון. כך גם הדו"ח התקופתי של החברה שהוגש ביום 24.3.92 והכולל נתונים עד ה-18.3.92, אותם אישר רוזוב בחתימתו. אף ביום 3.6.92, שלושה ימים לאחר הגשת חוות הדעת הרפואית לבית המשפט בהליך הפלילי, ועל אף האמור בה, הוגש לרשות דו"ח החברה לגבי הרבעון הראשון של 1992 כשהוא חתום על ידי רוזוב (עמוד 5-6 לפרוטוקול). כל זאת שעה שחתימתו של רוזוב באה לאשר את דו"חות החברה (כאמור בתקנות ניירות ערך (עריכת דו"חות כספיים שנתיים), התשנ"ג-1993, בסעיף 1, המגדיר "תאריך אישור הדו"חות", וסעיף 11). הידיעה בדבר מצב בריאותו הנפשית של רוזוב היתה מאירה באור שונה את אמינותם של דו"חות אלה, והיה בה להשפיע על החלטות הקנייה או המכירה של המשקיע הסביר. בידיעה זו היה אף להשליך על הערכת תיפקודה של הנהלת החברה (בראשה עומד חיים רוזוב כמנכ"ל ושני ילדיו האחרים של רוזוב, ישראל רוזוב ושולמית גרודצקי, שמשמשים כדירקטורים), לאור העובדה שהנהלה זו התיירה בידועין למי שאינו בריא בנפשו לאשר את דו"חות החברה. הנהלה אף לא מצאה לנכון להעביר מיזמתה את רוזוב מתפקידיו, שעה שסימני המחלה כבר ניכרו, והוא הוסיף לכהן, עד יציאתו לחופשת מחלה ביום 11.6.92 בעקבות פניית הרשות. לא למותר לציין בהקשר זה את עדות בנו של רוזוב על נסיבות יציאתו של אביו לחופשת מחלה, כשלבדבריו, "ראשית, עקב מצב בריאותו אבי יצא לחופשת מחלה. שנית, גם מכתב הרשות האיר תשומת ליבנו לתקנות החברה. אני לא חשבתי שהוא צריך לצאת לחופשה אך היותו המנכ"ל

שלנו אמר שכדאי שאבי יצא לחופשה" (עמ' 3 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי "להרעה שחלה בחודשיים האחרונים לפני חווה"ד" 1/1 (היא חוות הדעת הרפואית הראשונה - א.ג.) אני מסכים" (שם), וכי "אבי הפסיק לתפקד במרץ 1992" (עמ' 5 לפרוטוקול). ואך תמוה הוא כיצד מתיישבת מודעותו של הבן להידרדרות אביו עם אמונתו כי אין מניעה שאביו ימשיך לכהן בתפקידי מפתח בחברה. מכאן, שהמידע בדבר מחלתו של רוזוב ונסיבות פרישתו הינו מהותי לא רק להערכת תיפקודו של רוזוב, אלא אף לצורך הערכת תיפקודה של הנהלת החברה, שהוסיפה לכהן גם לאחר פרישתו.

13. העולה מן המקובץ, כי המידע בדבר טיב מחלתו של רוזוב; המידע על כך שההיתדרדרות במצבו נמשכה תקופה ארוכה; וכן נסיבות פרישתו, הינם מידע מהותי ל"משקיע הסביר". החשש לתיפקוד לקוי של רוזוב בתקופת כהונתו; החשש לאמינות הדו"חות אותם אישר בחתימתו גם בתקופת חוליו; וקיומן של נורמות ניהול בלתי סבירות בחברה שאיפשרה לרוזוב לאשר את הדו"חות שלה ולהמשיך בפעילותו עד לפניית הרשות - כל אלה משפיעים הן על "המשקיע הסביר" בבואו לשקול אם להשקיע בניירות הערך של החברה, והן על שיקוליו של מי שכבר השקיע, אם למכור את ניירות הערך שבידיו, או להמשיך ולהחזיק בהם. אין בידי, על כן, להסכים למסקנתו של השופט המלומד בבית משפט קמא כי עובדת פרישתו של רוזוב מהחברה כתשעה חודשים לפני מתן פסק הדין, הופכת את הפרטים בדבר מחלתו לחשובים כ"שלג דאשתקד". פרטים אלה לא איבדו מחשיבותם אז, ואפשר גם כיום.

14. בית המשפט קמא בחן את שלוש הדרישות שבהחלטתה הראשונה של הרשות, תוך שהוא מבחין בין זו הנוגעת להבהרת נסיבות יציאתו של רוזוב לחופשת מחלה (סעיף 1 להחלטה הראשונה), לבין אלו הנוגעות לנסיבות הפסקתו של ההליך הפלילי (סעיף 2 ו-3 להחלטה הראשונה). אלו כאלו נבחנו באספקלריה של "המשקיע הסביר".

הדרישה הראשונה באה להוסיף על עובדת יציאתו של רוזוב לחופשת מחלה, שהובאה לידיעת ציבור המשקיעים בדו"ח מיידי מיום 11.6.92, כי היציאה לחופשה נעשתה "לאור החמרה במצבו עקב מחלה ממנה הוא סובל מזה זמן". בנדון זה צדק השופט המלומד בקובעו כי אין בתוספת הנדרשת נתון מהותי שדרוש למשקיע סביר. הדברים שנדרשה החברה לפרסם מגלים טפח ומכסים טפחיים. אל הנתונים שכבר פורסמו היה נוסף פרט בדבר קיומה המתמשך של המחלה, שלא צצה כאירוע פתאומי, ועל החמרתה. אך מה טיבה של מחלה זו, ומהי חומרתה - זאת לא יידע "המשקיע הסביר", ולא יוכל לגזור מהמידע שבפניו מסקנה אופרטיבית כלשהי.

גם ליתר הדרישות אין כל משמעות לגבי "המשקיע הסביר". אין הן מבהירות לו כי מדובר במחלה נפשית, ומה טיב הבדיקה עליה הורה בית המשפט. למעשה, הסכימה גם הרשות (בעמ' 35 לסיכומיה), כי החלטתה זו "לא ביטאה כיאות את המידע הדרוש לציבור המשקיעים". עם זאת איני שותף ל"חשש הגדול" שקינן בלבו של השופט המלומד כי "לא שיקולים ענייניים היו לעיני הרשות בדרישתה זו". מפשוטם של דברים עולה כי הרשות ביקשה בנוסח מרומז ועקיף להביא לציבור מידע, בלי לפגוע בצנעת הפרט של רוזוב, ובאוחזה ב"חבל" בשני קצותיו, הוציאה מתחת ידיה החלטה "נכה".

צדק, אם כן, השופט המלומד בבטלו את החלטתה הראשונה של הרשות, כשהעירפול שעפף החלטה זו לא גילה מידע מהותי ל"משקיע הסביר".

15. בית המשפט קמא לא נצרף, כאמור, לבחינת ההחלטה השנייה לגופה, ורק העיר בפוסלו את החלטתה הראשונה, כי "כך גם הייתי מחליט לגבי ההחלטתה השנייה אם הייתי דן בה לגופה". בהסתמכו על ההלכה שבע"א 433/80 הנ"ל קבע השופט המלומד כי לא בדין הוציאה הרשות את ההחלטה השנייה. לדעת השופט המלומד לא התקיימו במקרה דנן אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות להתיר לרשות ציבורית להחליט החלטתה "חדשה חמורה וקשה יותר לאזרח, בעניין שתלוי ועומד בערעור בפני בית משפט".

16. ממכתבה של הרשות לחברה מיום 19.7.92 עולה כי ההחלטה הראשונה ניתנה "מרוב רצון להתחשב בהיבט האנושי של המקרה". אך משמצאה הרשות כי בכך חוטאת היא לתפקידה לשמור על ענייניו של ציבור המשקיעים (סעיף 2 לחוק ניירות ערך), החליטה על בסיס אותם נתונים לדרוש להחלטתה השנייה כי יפורסם

"אופי המחלה והפגיעה הנובעת ממנה ביכולת התפקוד של יו"ר הדירקטוריון", מכאן, שלטענת הרשות, הולדתה של החלטתה השניה, בטעות קודמת שלה בשיקול דעתה.

17. סעיף 15 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 קובע כי "הסמכה להתקין תקנות או ליתן הוראת מינהל - משמעה גם הסמכה לתקן, לשנות, להתלות או לבטלן בדרך שהותקנו התקנות או ניתנה ההוראה". בע"א 433/80 הנ"ל (בעמ' 351) חילק השופט בך את הטעויות בהחלטותיהן של רשויות מינהליות לשלוש קטגוריות:

- א. החלטה הנוגדת את החוק או שבצורה אחרת יש בה בעליל משום חריגה מסמכות;
- ב. החלטה, שמקורה בטעות משרדית טכנית, שנעשתה בהיסח הדעת;
- ג. החלטה, שיש בה משום משגה, במובן זה שהפקיד יישם בצורה בלתי נבונה או בלתי נכונה את המדיניות של משרדו או השתמש בשיקול-דעתו באופן בלתי סביר".

בעוד שלגבי שתי הקטגוריות הראשונות יש בידי הרשות, דרך כלל, לחזור בה מהחלטתה, הרי שבקטגוריה השלישית תהא הרשות, דרך כלל, קשורה בהחלטתה.

בבג"צ 3536/92 (סווירי נ' עירית הרצליה, פ"ד מז(1) 138-139) אמר השופט חשין לגבי הכלל שבסעיף 15 לחוק הפרשנות כי:

"סמכות זו כפופה לסייג האמור בסעיף 1 לחוק הפרשנות, ולפיו קונה רשות סמכות לשנות מהחלטתה 'אם אין בענין הנדון או בהקשרו דבר שאינו מתיישב...'. עם הפעלתה של סמכות זו".

מכאן, "שבעקרון יש בסמכותה של רשות לתקן או לשנות את החלטותיה, כשהטעם העיקרי לכך נעוץ באינטרס הציבורי שלא לכבול את ידיה 'עד בלי יכולת למלא את תפקידיה לטובת הכלל עם שינוי העתים, הנסיבות והצרכים' (בג"צ 580/83 אטלנטיק נ' שר התעשייה והמסחר, פ"ד לט(1) 29, 36)" (מתוך בג"צ 489/94 עירית קרית אתא נ' ראש הממשלה, שלא פורסם). ביסוד הדברים מצוי האיזון בין שני אינטרסים סותרים עליהם עמד הנשיא שמגר בבג"צ 5760/93 (פלונית נ' ועדת התלונות על פי חוק הפסיכולוגים, שטרם פורסם):

"מחד גיסא, קיים האינטרס של הפרט לשמור על הזכויות שהתגבשו בידי עקב החלטתה הקודמת של הרשות. זהו עיקרון הסופיות, המגן על האינטרס לפיו יש לשים קץ להתדייניות; מאידך גיסא, עומד האינטרס הציבורי. לעיתים יהיה זה אינטרס חשיפת האמת..., ולעיתים יהיה זה אינטרס ציבורי אחר שהרשות מופקדת על הגנתו".
(ראה גם בג"צ 159/84 שאהין נ' מפקד כוחות צה"ל באזור רצועת עזה, פ"ד לט(1) 309, 322; ע"א 736/87 יעקובוביץ נ' מנהל מס שבח מקרקעין, פ"ד מה(3) 365, 372).

18. בענייננו, קם לרוזוב, עם מתן ההחלטה הראשונה אינטרס בסופיותה של החלטה זו. בידו היה להניח כי עניין פירסומו של הדו"ח המיידני נדון על ידי הרשות ובא לידי הכרעה. השאיפה להקנות יציבות ליחסיו של האזרח עם הרשות, להגן עליו מפני שינויים שרירותיים של עמדתה ולמנוע התדייניות אין קץ, הם שעומדים ביסוד האינטרס האמור. בכך נבדל אינטרס זה מאינטרס ההסתמכות, שביסודו הרצון להגן על האזרח אשר שינה את מצבו בעקבות פעולת המינהל. בית המשפט קמא סבר כי רוזוב אף הסתמך על החלטתה הראשונה, וזאת "אמנם לא בדרך של ציות להחלטה אלא בדרך של הגשת ערעור עליה". אין בידי לקבל גישה זו. ערעור על החלטה אינו מבטא כשלעצמו הסתמכות עליה, ומטרתו רק להעמיד במבחן את נכונותה. רוזוב לא פעל על פי החלטתה, שהיא מסוג ההחלטות שציות להן והגשת ערעור עליהן אינם עולים בקנה אחד. הסתמכותו היחידה של רוזוב מקורה בהוצאות שהוציא לצורך הגשת הערעור, ואף אלו לא ירדו הפעם לטמיון, לאור הסכמתה של הרשות לראות את הערעור על החלטתה הראשונה כאילו הוגש על החלטתה השניה.

למול האינטרס שקם לרוזוב בסופיות ההחלטה, עומד האינטרס הציבורי כי הרשות תמלא את תפקידיה ותשמור על ענייניו של ציבור המשקיעים בניירות ערך. לפיכך, אם שגתה הרשות בהחלטתה הראשונה, אזי תומך אינטרס זה בכך שיתאפשר לה לתקן המעוות.

19. עלינו, אם כן, למצוא את האיזון הראוי בין האינטרסים המתחרים, ונקודת המוצא בעריכת איזון זה היא כי:

"בעניינים מינהליים אין זה רצוי כלל ועיקר, שהאזרח יהיה צפוי על לא עוול בכפו לשינוי החלטה קודמת... זוהי סמכות שאין להשתמש בה אלא במקרים כבדי משקל, היינו, כאשר האינטרס הציבורי עדיף בנסיבותיו של המקרה על פני האינטרס של הפרט, שעניינו ידון בהגנות ובבת-אחת" (בג"צ 795/79, 668/80 המועצה האזורית גזר ואח' נ' המועצה הארצית לתכנון ולבנייה ואח' פ"ד לו(1) 561, 570).

עמדה זו מקבלת משנה תוקף כשמדובר בשינוי החלטה בשל טעות בשיקול הדעת שנפלה בה. עם זאת יש "מקרים בהם קיימות נסיבות מיוחדות, כגון טעות חמורה בשיקול דעת, אי-הבאה בחשבון של נתון בעל משקל וכדומה, בהם אף יותר לרשות החוקרת, גם כשהחקירה נושאת סממנים מעין-שיפוטיים, לשנות עמדתה אף אם לא התגלו נתונים חדשים, וכל שהיא מבקשת הוא להפעיל שיקול דעת מחדש, לאור עמדתה המוטעית הקודמת והשלכותיה..." (בג"צ 5760/93 הנ"ל, ההדגשה שלי- א.ג.). חומרתה של הטעות בשיקול הדעת נבחנת בתוצאותיה, כשבענייננו מתבטאת הטעות החמורה בשלילת מידע מהותי מציבור מחזיקי ניירות הערך. ולא זו בלבד, אלא שאל הטעות החמורה מתלווה גורם נוסף, הוא הזמן הקצר שחלף בין שתי ההחלטות. שכן, ככל שתכופה ההחלטה המתקנת לקודמתה, כן פוחת משקלו של אינטרס הסופיות, עליו עמדנו לעיל.

20. על אף כל האמור, לא ניתן להתעלם משאלה נוספת הנוגעת לפגיעה ברזוב כתוצאה מן הפירסום שדרשה הרשות. היות המידע מהותי ל"משקיע הסביר" אינו חזות הכל בבוא הרשות להחליט האם לפרסם מידע זה, והזכות לפרטיות גם היא צריכה לבוא במניין שיקולי הרשות. אף כאן נדרש איזון בין האינטרס לשמור על צנעת הפרט לבין האינטרס של ציבור המשקיעים לדעת.

סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות) קובע כי "לא יפגע אדם בפרטיות זולתו ללא הסכמתו", ומכאן טענת החברה כי על סעיף 36(ה) לחוק ניירות ערך לסגת מפני ההגנה על פרטיותו של רזוב, ואין להתיר פירסום הנוגע למצב בריאותו ללא הסכמתו. אולם חוק הגנת הפרטיות לא נתכוון להפוך את הזכות לפרטיות לזכות מוחלטת. שורת ההגנות מפני תביעה פלילית או אזרחית שנותן החוק לפוגע בפרטיות, מעידה על כך. כך קובע סעיף 18(3) הגנה במקרה בו היה "בפגיעה... ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב". בכך קבע המחוקק עמדה באשר להיקף ההגנה על אינטרס הפרטיות לעומת הענין לציבור. כפי שמציין פרופ' ז' סגל במאמרו "הזכות לפרטיות" (עיוני משפט ט 175, 113), "הדיבור 'ענין לציבור' יכול להכיל, כמדומה, כל נושא שיש בו כדי לעניין אדם, ולו גם מטעמי סקרנות ויצר הרכילות גרידא. הדיבור 'ענין ציבורי' יתייחס רק לפרסום פוגע בפרטיות, שבידיעתו יש משום תועלת לציבור. מאליו ברור שהבחירה בחלופת 'ענין ציבורי' תביא להפחתת הפגיעה בפרטיות מטעמי זכות הציבור לדעת בהשוואה לפגיעה שהייתה אפשרית לו די היה בקיומו של 'ענין לציבור' כדי להצדיק את הפגיעה".

בענייננו, כמבואר לעיל, קיימת תועלת מרובה לציבור המשקיעים ממידע על מצב בריאותו של רזוב, ככל שיכול הוא להשפיע על תפקודו בחברה. האם נכון הוא למנוע מידע זה, כדי להגן על פרטיותו? סבורני, כי בהסכימו לקבל עליו את התפקידים המרכזיים בחברה, וכשאמור הוא לדעת את הוראת סעיף 36 לחוק ניירות ערך, יש לראות את רזוב כמי שוויתר על פרטיותו, ככל שהיא נוגעת לפרטים המהווים מידע מהותי ל"משקיע הסביר". זאת בסייג, כי מהבאת המידע בפני ציבור המשקיעים יש לברור עיקר מטפל. דהיינו, כי יש לפרוס בפני המשקיעים רק את הפרטים המהותיים, בלי שיינתן פירסום לפרטים שצנעת הפרט יפה להם, ושאי פירסומם לא יעוות את תמונת המצב הרלבנטית להם, ולא מעבר לכך. ואכן, אין למצוא בפרטים שנדרשו בהחלטה השניה, חריגה מכלל זה.

21. עוד טוענת החברה כי טעה בית המשפט קמא בקובעו כי חובת הסודיות על פי סעיף 42 לחוק טיפול בחולי נפש לא חלה על הרשות והחברה. לסברת בית המשפט קמא חלה חובת הסודיות על פי סעיף זה על "מי שהגיעה אליו ידיעה לגבי אדם תוך כדי ביצוע חוק זה או בקשר לביצועו", בעוד שהמידע הגיע לרשות או לחברה שלא בקשר לביצוע החוק.

סבורני, כי לא היה בידי החברה לסרב לדרישת הרשות לפרסם דו"ח מיידי באמור בסעיפים 36(א), 36(ה) לחוק ניירות ערך, בטענה שחלה עליה חובת הסודיות האמורה. על פי לשון סעיף 42 נועדה חובת הסודיות להגן בראש ובראשונה מפני דליפתו של מידע מהגורמים המקצועיים שהמידע הגיע לידיעתם ישירות תוך כדי ביצועו של החוק לטיפול בחולי נפש. מעגל זה של החייבים בחובת סודיות הורחב בחלופה השניה שבסעיף 42 גם לאלו שהמידע הגיע אליהם בקשר לביצועו של החוק. דהיינו, כלל הגורמים המערכתיים המאפשרים לבצע את החוק.

חיים רוזוב שכיהן כמנכ"ל החברה ושני ילדיו האחרים של רוזוב, ישראל רוזוב ושולמית גרודצקי, ששימשו דירקטורים, היו מודעים לקיומה של חוות הדעת הרפואית הראשונה ולתוכנה. שהרי בפתח חוות הדעת נכתב כי הבדיקה נעשתה וחוות הדעת ניתנה "ביוזמת הבנים ואשת החולה...". את המידע על אביהם לא השיגו הבנים תוך כדי, או בקשר עם, ביצועו של החוק לטיפול בחולי נפש, אלא קיבלו אותו במסגרת יוזמה משפחתית, ובכגון דא לא חלה הגנת הסודיות שבסעיף 42 הנ"ל. ידיעתם במקרה דנן היא ידיעת החברה, וכשם שעל הבנים לא חלה חובת סודיות, כן דין החברה.

22. העולה מן המקובץ, כי דין הערעור להתקבל במובן זה שתושב על כנה החלטתה השניה של הרשות בדבר פירסומו של דו"ח מיידי על ידי החברה. ואילו דין החלטתה הראשונה של הרשות להתבטל מהטעמים שהובאו לעיל.

הייתי מחייב את המשיבה בתשלום שכר טרחת עורך-דין למערערת בסך 10,000 ש"ח.

הנשיא א' ברק:

אני מסכים.

השופט מ' חשין:

אני מסכים.

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט גולדברג.

ניתן היום, ה' בכסלו תשנ"ו (28.11.95).